

[Hanne Engberg]

Indvendingen mod det forslag, vi her behandler om at boykotte enhver aktivitet med Sydafrika, går jo på, som vi også har hørt i dag, at det ikke batter ret meget, når de store lande og FNs sikkerhedsråd endnu ikke har taget denne beslutning, men dertil er at sige, at det undertrykte Sydafrika ønsker en sådan tilkendegivelse fra vores side, og apartheid-modstandere over hele verden opfordrer de enkelte lande til at gå i spidsen med konkrete boykothandlinger over for Sydafrika. Man må spørge, også på baggrund af debatten om det forrige forslag, om det ikke i virkeligheden er vores skræk for og vores mindreværd over for organisationer som EF og NATO, der gør, at vi ikke tør tænke selvstændigt og udtrykke vores egen mening, men holder politiske taler om vort demokratiske idégrundlag og derefter opfører os betydelig anderledes i handling.

Forslaget, vi skal tage stilling til, ligger på linje med den opfordring, som antiapartheidbevægelsen i London i marts 1978 sendte til de nordiske udenrigsministre. Dengang blev svaret på henvendelsen nogle vage hensigts-erklæringer, som ikke er fulgt op af handling endnu. Antiapartheidbevægelsens sekretær, Abdul Minty, ledsagede denne henvendelses 10 punkts program, der meget nøje svarer til det program, der er opstillet i forslaget her, med et brev, hvori der stod:

»Det er meget vigtigt, at der handles, at fredelige aktioner virkelig iværksættes, der vil modvirke apartheidsystemet. Ellers vil den afrikanske opinion og verdensopinionen komme til den opfattelse, at der er mere snak om fredelig forandring end vilje til at gøre noget for at skabe forandring.«

Citeret fra Kontakt 1978-79, nr. 1, side 22. Lad ikke disse ord endnu en gang blive bekræftet!

Bolvig (RV):

Det er naturligt, at folketinget ofte debatterer forholdene i det racistiske Sydafrika. Vi vil gøre det ud fra et humant ønske om at hjælpe en undertrykt og ydmyget befolkning, men også ud fra politiske og strategiske overvejelser.

Alles blikke hviler i disse dage på Afghanistan og Iran, ligesom man med rette frygter en eksplosiv udvikling i det urolige Mellemøsten. Kommentatorer siger enstemmigt, at

forholdene i denne del af verden udgør den alvorligste trussel mod verdensfreden.

Vi bør imidlertid ikke lukke øjnene for, at det hvide mindretals fortsatte undertrykkelse af sorte, farvede og asiater udgør en mindst lige så stor trussel mod verdensfreden. Ingen kan vel være i tvivl om, at det kun er et spørgsmål om tid, inden en partisanrig eller borgerkrig bryder ud på Afrikas sydspids. At den vil blive langvarig og uhørt blodig, er afgjort, men resultatet er sikkert: flertallet vil vinde og skal så administrere et totalt ødelagt og forarmet land.

Den vestlige verdens holdning er som fremhævet af forslagsstillerne hyklerisk og utrolig kortsynet. Vi kritiserer det nationalistiske regime verbalt, men fastholder et næsten normalt samkvem. En mere og mere oprørt og frustreret befolkning vender sig mod den kommunistiske verden efter hjælp, og denne vil blive givet.

Jeg er desværre ikke i tvivl om, at Vesten repræsenteret af USA, Storbritannien, Tyskland og Frankrig vil yde en vis støtte til det hvide mindretal, når de virkelige kamphandlinger bryder ud, og når rapporter om mord, terror, overgreb og voldtægt kommer til at præge avisernes forsider.

Vi tvinger de undertrykte i armene på Sovjet, og så kan vi beklage, at ét menneskefjendsk regime afløses af et andet. De borgerlige må da kunne indse, at fortsætter vi den vestlige acceptpolitik, overlader vi et af verdens mest begunstigede lande til kommunismen, som får et strategisk beliggende brohoved, hvorfra de kan og vil gå på sindelagsrov blandt Afrikas nationer.

Gør det da ikke indtryk på hr. Kjelgaard og andre borgerlige ordførere, at det sydafrikanske regime ved enhver lejlighed påpeger, at de er den vestlige verdens yderste forpost og de stejleste modstandere af kommunismen, at de sætter lighedstegn mellem deres styre og vort?

De nordiske lande har særlige muligheder for at påvirke udviklingen, fordi vi i internationale forsamlinger ved mange lejligheder har taget skarpt afstand fra det menneskefjendske Pretoriaregime.

Jeg har gang på gang på det radikale venstres vegne opfordret de senere års regeringer til at formulere en fremtidig Sydafrikapolitik. Desværre uden held. VS forelægger i dag skitsen til en Sydafrikapolitik, som indebærer